

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van
de Heiligen der laatste Dagen.

„Gaaf dan hen, onderwijst al de volken, dezelve doopende in den naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat ik U geboden heb”.

MATTHEÛS 28 : 19.

No. 17.	Abonnementsprijs per jaar:	5e Jaargang
1 Sept.	Nederland f 1,80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1,00.	1900.

Het „Mormoonsche” Geloof.

EEN ONDERHOUD VAN EEN VERTEGENWOORDIGER VAN HET DAGBLAD „THE ATLANTA CONSTITUTION”, UITGEGEVEN TE ATLANTA, GEORGIA (VEREENIGDE STATEN VAN AMERIKA), MET OUDERLING BEN E. RICH, PRESIDENT VAN DE ZENDING DER ZUIDELIJKE STATEN, EN VERSCHENEN IN GENOEMD DAGBLAD ONDER DATUM VAN 31 MAART 1899.

(Vertaald door P. ROELOFS.)

(Vervolg van bladz. 245.)

„Maar wat zal van de menschen worden, die verwerpen hetgeen u noemt het eenige plan tot zaligheid? Zullen zij tot eeuwige ellende veroemd worden? Geloofst u in eeuwige straf?”

„Eeuwige straf is Gods straf. Dat wil zeggen, zooals God eeuwig is en Zijne wet eeuwig is, is er eeuwiglijk straf gereed voor den overtreders. Maar de rechtvaardigheid en genade van God zijn ook eeuwig. Daar elk mensch naar zijn werken moet geoordeeld worden (Openb. 20 : 12), zullen dus zij, die vele slagen waardig zijn, hunne mate van die eeuwige straf ontvangen, en degenen, die maar weinige slagen waardig zijn, zullen slechts hun deel ontvangen. Sommigen zullen in deze wereld vergiffenis verkrijgen door bekeering en gehoorzaamheid, anderen in de toekomstige wereld, en sommigen zullen den laatsten penning moeten betalen. (Luk. 12 : 47, 48; Matt. 5 : 26; 1 Tim. 5 : 24; Matt. 12 : 32; 1 Joh. 5 : 16). Zij die tegen den Heiligen Geest zondigen door hem te verloochenen na hem ontvangen te hebben, die willens tegen licht en waarheid zondigen en geheel bezeten worden van den booze, zoodat zij zich niet kunnen bekeeren, zijn zonen des verderfs, voor dewelke geen zaligheid bestaat. Zij zijn voor altijd met den booze en zijne engelen

verdoemd. Al de overigen zullen voortgebracht worden in den eigen tijd des Heeren in de toekomstige eeuwen, en zullen in den een of anderen graad van gelukzaligheid en heerlijkheid geplaatst worden."

"Geloof u dan, dat er verschillende graden van heerlijkheid zullen zijn in den hemel?"

"Zeker geloof ik dat. Zal gerechtigheid dit niet eischen? Moet ieder mensch niet geoordeeld worden naar zijn werken? Zou het recht zijn, indien de goeden, de oprechten, de rechtvaardigen en de reinen geene vrucht van hunnen boom der gerechtigheid zouden oogsten? Wordt niet iedere ziel beter door het goede te doen, en slechter door het kwade te doen, en zal God minder rechtvaardig en billijk zijn dan de mensch? Hebt u niet gelezen hetgeen Paulus zegt: „Eene andere is de heerlijkheid der zon, en eene andere is de heerlijkheid der maan, en eene andere is de heerlijkheid der sterren; want de eene ster verschilt in heerlijkheid van de andere ster. Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn?" (1 Kor. 15: 41, 42). De heerlijkheid der zon, die de celestiale heerlijkheid is, is voor degenen die het Evangelie ontvangen, in Christus gedoopt worden, getrouw blijven tot het einde, alle dingen overwinnen, en daarom alle dingen beërven, die voortkomen in de eerste opstanding en koningen en priesters tot God en Zijnen Christus gemaakt worden voor eeuwig. (Openb. 20: 4-6). Zij worden gelijk aan den Vader en den Zoon, wonen in Hunne tegenwoordigheid en verkrijgen deel aan Hunne heerlijkheid."

"Wat bedoelt u daarmee? Hoe kan de mensch worden als God? Is Hij niet een geest zonder vorm, zonder bestanddeelen, en onbegrijpelijk?"

"Dat is een leerstelling van het vervalschte Christendom, gemengd met ijdele filosofie. Jezus Christus was het uitgedrukte beeld van den Vader. De mensch is ook geschapen naar het evenbeeld van den Vader en den Zoon. Jezus Christus was, na Zijne opstanding, toen Hij tot den Vader opvoer, in denzelfden vorm en gedaante en verschijning als toen Hij sterfelijk was. Zij die in Christus zijn, zullen Hem gelijk wezen in ieder opzicht. (Hebr. 1: 3; 1 Joh. 3: 2; Fil. 3: 21.) God is een Geest; dat is de mensch ook. (Job 32: 8.) Maar de vader is een persoon, juist zooals de Zoon is, daar de Een is gelijk de Andere in ieder opzicht. Jezus is een geest die woont in een geestelijk lichaam; de Vader desgelijks; maar de Heilige Geest, die van den Vader en den Zoon uitgaat, vervult het gansche heelal, en door denzelfden is, God alom tegenwoordig. Onze Vader, de Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die onze Oudste Broeder is, heeft ons allen naar Zijn eigen evenbeeld en gelijkenis gemaakt. (Gen. 1: 27.) Het is vreemd, dat zij, die belijden Christenen te zijn en die Jezus Christus als God beschouwen en Zijne persoonlijkheid, vorm en tastbare gedaante erkennen, door ijzing bevangen zijn, wanneer de Heiligen der laatste Dagen verklaren dat God de Vader een gelijksoortig Wezen is, daar toch deze verklaring door de schriften van het Oude en het Nieuwe

Testament onderstund wordt. De Vader, de Zoon en de Heilige Geest zijn, alhoewel Zij één in bedoeling, voornemen en handeling zijn, nochtans afzonderlijke en onderscheidene persoonlijkheden. De Zoon kwam van den Vader, had tot den Vader, gehoorzaamde den Vader, keerde weder tot den Vader en zat te Zijner rechterhand, en zond, nadat Hij de aarde had verlaten, den Heiligen Geest als een Trooster tot Zijne discipelen. Jezus had, dat allen die in Hem zouden gelooven, zouden één worden gelijkerwijs Hij en de Vader één zijn. (Joh. 17 : 20, 21.) Dit toont aan, dat de éénheid van de Godheid niet eenheid van persoon is zooals velen gelooven en het is voor degenen die verstaan duidelijk, dat onze Hemelsche Vader een persoon is juist zooals Christus is, en dat zullen wij allen zijn, wanneer wij in Zijn tegenwoordigheid zullen gebracht zijn. Wij aanbidden den Vader, in den naam des Zoons, onder den invloed van den Heiligen Geest, en verwachten, dat wij Hen allen ten volle zullen begrijpen in den toekomenden volmaakten staat. „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus, dien Gij gezonden hebt.” (Joh. 17 : 3.)

„U hebt gesproken van het verzoeningswerk van Christus voor de zonden van het menschdom en nochtans dringt u aan op den doop voor de vergeving der zonden. Hoe vereenigt u die twee leerstellingen?”

„Er is daarin niets, dat in tegenstrijd is met elkander. Het verzoeningswerk van Christus was voor twee doeleinden. Ten eerste voor de oorspronkelijke zonde, d. i. de zonde door onze eerste ouders in den Hof van Eden bedreven; en ten tweede, voor tegenwoordige zonden, d. i. die welke door het menschdom in het algemeen worden bedreven. De verzoening voor de eerste is onvoorwaardelijk, voor de tweede is zij voorwaardelijk. De nakomelingschap van Adam had niets te doen met de verzoening voor die zonde. Het gevolg was de dood, niet alleen tot Adam, maar tot al zijne nakomelingen. De verzoening zal het leven brengen tot iedere krea-tuur van Adam's geslacht. ‚Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.’ (1 Kor. 15 : 22). ‚De eerste mensch Adam is geworden tot eene levende ziel; de laatste Adam tot eenen levendmakenden geest.’ (vers. 45). Jezus zeide: ‚Verwondert u daar niet over; want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijne stem zullen hooren en zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.’ (Joh. 5 : 28, 29). Dit toont aan, dat, hoewel een ieder, die door den val van Adam stierf, uit de dooden zal opgewekt worden, door het verzoeningswerk van Christus, ‚dezen zullen ontwaken ten eeuwigen leven, en genen tot versmaadheden en tot eeuwige afgrijzing.’ (Dan. 12 : 2). Dit is, omdat de verzoening voor de tegenwoordige zonden van het menschdom voorwaardelijk gemaakt was, dat is, op voorwaarde dat zij Jezus Christus als hunnen Verlosser aannemen, door gehoorzaamheid aan Zijn

Evangelie. De rechtvaardigen en de goddeloozen zullen allen uit de dooden opgewekt worden, maar zij zullen alsdan allen geoordeeld worden naar hunne werken. ‚Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden,‘ (Mark. 16:16). Vergeving van zonden komt door het verzoeningswerk. ‚Zonder bloedstorting geschiedt geene vergeving.‘ (Hebr. 9:22). Maar deze vergeving wordt gegeven in den doop, wanneer bekeering en geloof voorafgegaan zijn. De eerste voorwaarde is geloof in Christus, de tweede bekeering, de derde de doop. Die doop is voor de vergeving der zonden. (Zie Mark-1:4; Hand. 2:37, 38; 1 Petr. 3:21). Daarom is het, dat de doop noodzakelijk is en dat Jezus tot Nicodemus zeide: ‚Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in 't koninkrijk Gods niet ingaan‘ (Joh. 3:5). Het wasschen met water in den doop is een teeken van wedergeboorte. De geloovige, die zich bekeerd heeft en gedoopt is, ontvangt eene vergeving van zonden, is een nieuw schepsel en is bereid voor het ontvangen van den Heiligen Geest of de geboorte van den Geest. Deze wordt, zooals ik voor u uitgelegd heb, gegeven door het opleggen der handen van mannen, die bekleed zijn met Goddelijke autoriteit. Aldus ziet u, is de vergeving der zonden door het verzoeningswerk, maar wordt gegeven door den doop. En aldus is er geen tegenstrijd tusschen die twee leerstellingen.”

„Maar hoe verstaat u dezen schriftuurtekst en andere van dezelfde strekking: ‚Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe?‘ (Joh. 3:16). Toont dit niet, dat alleen geloof in Christus voldoende is tot zaligheid?”

„Neen, zeker niet, want vers 5 van hetzelfde hoofdstuk, waarvan u eene aanhaling doet, maakt de geboorte uit water en Geest noodzakelijk. De sleutel van deze gansche vraag is de beteekenis van geloof in Christus; Jezus zeide: ‚Die in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen.‘ (Joh. 14:12.) Hij zeide ook: ‚Niet een iegelijk die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die doet den wil mijns Vaders Die in de hemelen is.‘ Ook zeide Hij: ‚Een iegelijk die deze Mijne woorden hoort en ze niet doet, die zal bij eenen dwazen man vergeleken worden, die zijn huis op het zand gebouwd heeft.‘ (Matt. 7:21–27.) Geloof zonder de werken is dood, en het is slechts door de werken dat het geloof openbaar wordt. (Jak. 2:17–26.) Het geloof in Christus behelst geloof in Zijn leer, te kennen gegeven door gehoorzaamheid aan Zijn Evangelie. Elk ander soort geloof is onecht, dood en zonder eenig gevolg. Petrus, vol zijnde des Heiligen Geestes, verkondigde op den dag van het Pinksterfeest het Evangelie van Christus, en hij leerde het volk eerst, dat het in Christus gelooven zou, en toen zij geloof toonden en vroegen, wat zij doen moesten, antwoordde hij: ‚Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den naam van Jezus Christus, tot vergeving

der zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen'. (Hand, 2 : 37—38.) Indien Petrus een hedendaagsche predikant ware geweest, zou hij in antwoord op de vraag: 'Wat zullen wij doen, mannen broeders?' gezegd hebben — zooals tegenwoordig van bijna iederen kansel gehoord kan worden — Arme zondaar, gij kunt niets doen; Christus heeft het alles gedaan. Geloof alleenlijk en gij zult zalig worden, en de hemel behoort u voor eeuwig.' Doch Petrus leerde het Evangelie van Christus, hetwelk een Evangelie is van goede werken, die voortkomen uit een levendig geloof. Toen Christus hem en de anderen apostelen uitzond om het Evangelie te prediken, zeide Hij: 'Gaat dan henen. onderwijst al de volken. dezelve doopende in den naam des Vaders' en des Zoons, en des Heiligen Geestes; leerende hen onderhouden alles. wat Ik u geboden heb.' (Matt. 28 : 19.)

Wordt vervolgd.

Mededeelingen.

Een brief van Ouderling Archibald Petterson, uit Boston, Noord-Amerika, gedateerd 10 Aug. 1900, meldt ons, dat de Hollandsche Heiligen welke den 31sten Juli l.l. van Rotterdam naar Zion vertrokken, na een voorspoedige zeereis van 7 dagen in goeden welstand te Boston zijn aangekomen. Broeder A. Petterson zendt zijne hartelijke groeten zoowel als die der Heiligen aan alle Broeders en Zusters en Vrienden in Holland.

Aangekomen en Benoemingen.

Ouderling David Pierce Cheney, van Victor, Idaho, is den 10en Juli 1900 te Rotterdam aangekomen; hem is de Luiksche Conferentie, België, als arbeidsveld aangewezen.

Apostel Anthon H. Lund is benoemd als geschiedschrijver der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen in de plaats van den overleden Apostel Franklin D. Richards.

Aphorismen.

Elke wijze vrouw bouwt haar huis; maar die zeer dwaas is, breekt het af met hare handen.

SALOMO.

Datgene hetwelk een land verheft, datgene hetwelk een land versterkt, hetwelk haar waardiger maakt, hetwelk hare macht uitbreidt, zedelijke invloeden doet ontstaan, haar doet g.a.cht worden, zich tot haar doet onderwerpen, de harten van millioenen buigt en de trots der natiën tot haar doet bukken, het instrument van gehoorzaamheid, de fontein van oppergezag, de ware troon, kroon en scepter van een natie; dit is geen aristocratie van het bloed, noch een aristocratie van manieren, niet een aristocratie van talent alleen, het is een aristocratie van karakter. Dat is de ware wapenkunde van den mensch.

LONDON TIMES.

De rechte Plaats.

Het volgende is ontleend aan de Geschiedenis van Utah, geschreven door den begaafden dichter en schrijver Bsischop O. F. Whitney. Het drukt zeer schoon uit het verrukte visioen der pioniers, toen zij in de vallei van het groote Zoutmeer blikten — toen worst en onbewoond; en de indruk op het verstand van die grooten en goeden man, Brigham Young, als hij in het voertuig van den Apostel Wilford Woodruff rustte, en de groote oppervlakte beschouwde welke voor hem lag, op den merkwaardigen Pionierdag, 24 Juli 1847.

Stilte en verlatenheid heerscht. Een onafgebroken stilte, slechts onderbroken door onophoudelijk gekweel van den krekel, het gedruisch van den bergstroom, of het gesnor en gesjilp van den voorbijvliegende vogel. Een verlatenheid van eeuwen, waar de aarde, als het ware van den hemel schijnt verlaten te zijn, alwaar de kluizenaar Natuur waakt, de wacht houdt, weent en God aanbidt, te midden van eeuwige afzondering.

Een stem verbreekt de stilte. Het is de stem van Brigham Young. Bleek en vermagerd tengevolge van zijn juist voorbijzijnde ziekte, en nog steeds vermoeid in het lichte rijtuig leunende, hetwelk hem door het gebergte vervoerd heeft. De pionier-leider overziet met een voorwetenden blik het prachtige panorama, hetwelk voor hem ligt uitgespreid — de contrastrijke heerlijkheid van berg, vallei, meer en stroom, glorieus en schitterend in het zomerzonnlicht. Ver over en zelfs buiten al dit, strekt zijne geïnspireerde aanschouwing zich uit. Hij ziet niet slechts het heden, doch de toekomst, niet slechts dat hetwelk is, doch dat hetwelk zijn zal, wanneer van dit barre zand rijzen zal, gelijk trots Venetië van de zee verrees, een stad schoon gelijk als de koningin der antilopen, en zelfs niet minder weelderig, beroemd en machtig. Het ziet de verbranden vlakten in bloemige tuinen veranderd; de woestijn in een oase veranderen; de onvruchtbare vallei, het verwijt der Natuur, hetwelk tevoren niets had voortgebracht, vruchtbaar met een verscheidenheid van leven, voortbrengende rijke vruchten en zeldzame bloemen, voor het onderhoud en behagen van den mensch.

Een onbezielde Sara, een onvruchtbare Rachel veranderd, door een aanraking van God, tot een vreugdevolle moeder van kinderen. De vloek van honderden jaren weggenomen, de kluisters van eeuwen verbroken, en de verlostte aarde, gelijk een bevrijde gevangene, tot de hemelen opzien en glimlachen. Wereldsteden, steden en dorpen vermenigvuldigen; boerderijen, korenvelden, boomgaarden en wijngaarden vullen het land. Egypte, de wildernis, is voorbij; een ander Kanaän is verschenen; en hier een Mozes welke de rots slaan zal, een Josua om ten oordeel te zitten en aan Israël zijn erfenis te verdeelen.

Stil bleef hij aanschouwen. Stil rolde voor dit verrukkend gezicht, in golven van profetische verbeelding, het zonverlichte panorama der toekomst. Zag hij geene wolk? Ja, één. Hij dacht aan den verdrukker, en zijn gelaat verdonkerde, want hij was

mensch, en hij herinnerde zich het verleden; hij dacht aan den Meester en Zijne zending van genade, en een verzachtende uitdrukking speelde op het bleek en vermagerd gelaat. Ja, hij kon ook vergeven, gelijk als hij met alle menschen vergiffenis hoopte te onvangen. Indien de Heiden komen zou, hij zou welkom wezen, zegen zou inplaats van vloek gegeven worden, en de olijftak en niet het zwaard zou Efraïm aan Japheth overreiken. Doch hij moest in vrede komen, vriendschap voor vriendschap geven, en de wetten van het gemeenebest eeren.

Geen twistzoekers, geen samenspanners van ongereldheden zouden geduld worden. Jafeth zou, als hij zulks verlangde, inderdaad „wonen in Sem's tenten”, doch hij moest daar in vrede en gepastheid wonen, anders zou zijne plaats, meer dan zijn gezelschap gewenscht wezen.

Is dit alles verbeelding? Gingen niet zulke gedachten op dien dag, door het verstand van den leider der Mormonen, — een man welke zichzelf, zoowel als tienduizenden geloofden; hem een goddelijk aangewezen wetgever, in werkelijkheid een Mozes tot een ander en werkelijk Israël te zijn? Deden niet zulke gevoelens zijn boezem zwellen, toen hij voor de eerste maal het land beschouwde, hetwelk zijn besturende genius en de vereenigde industrie van zijn volk, bestemd waren om te verlossen en het onsterfelijk te maken? Wellicht zullen wij zulks zien als wij voortgaan

„De rechte plaats.” Zoo waren zijne eenvoudige woorden, doch het waren woorden welke volumen uitdrukten. Wilford Woodruff zeide, die met Heber C. Kimball, Lorenzo D. Young en anderen bij den President gebleven waren, en thans met hem op het smalle plateau, nabij den mond van de Emigratie Canyon stonden: „Wij zagen, met verwondering en verbazing op de uitgestrekte vallei, met de wateren van het Groote Zoutmeer, glinsterende in de zon voor ons, ten hemel reikende bergen, en stroomen van rein water, loopende door de schoone vallei. Het was het verhevenste schouwspel, hetwelk wij tot op dit tijdstip gezien hadden. Aangename gedachten vlogen door onzen geest bij het vooruitzicht dat er niet vele jaren zouden voorbijgaan, dat het huis des Heeren in de toppen der bergen gevestigd zou worden en verheven zou zijn boven de heuvelen, terwijl de valleien veranderen zouden in boomgaarden, wijngaarden en vruchtbare velden, steden in den naam des Heeren opgericht worden, en de standaard van Zion, voor de vergadering der natien ontvouwd worden. President Brigham Young, drukte zijn volkomen tevredenheid uit, over het aanzien der vallei, als een rustplaats voor de heiligen, en gevoelde zich ruimschoots voor zijne reis vergoed. Terwijl hij op zijn bed in mijn wagen lag, blikkende op het tafereel hetwelk voor ons was, werden vele dingen der toekomst, aangaande de vallei, hem in visioen getoond.”

Sommige der pioniers echter, vermoed en afgemat door de lange pelgrimsreis, waren ver van betooverd met het vooruitzicht om in zulk eene woeste plaats te verblijven. Hunne harten ver-

zonken in hen, bij de uitspraak van hun leider, dat dit de juiste plaats was — een plaats waarvan hij zeide, dat hij die te voren in een gezicht gezien had, als zijnde door den Almachtige voor Zijn volk in bewaring gehouden.

Harriet Young zeide: „Zwak en vermoeid als ik ben, zoude ik liever duizend mijl verder gaan, dan in zulk eene verzaakte plaats als deze te verblijven!” Ellen Kimball, hare zusterpionier gevoelde evenzoo. Clara D. Young was de eenige der drie, welke zich geheel tevreden met den toestand gevoelde. Zij zeide in latere jaren: „Het scheen mij niet zoo treurig toe, als het aan de andere dames deed. Zij waren verschrikkelijk teleurgesteld omdat er geen boomen waren. Het hart mijner arme moeder was bijna gebroken. Ik herinner mij niet een boom welke met den naam van boom bestempeld kon worden.” Lorenzo D. Young zeide: „Daar was een armzalige eik en wilde katoenboom hier en daar, doch het uitzicht in het algemeen was treurig en ontmoedigend. En alzoo waren de opinies en uitdrukkingen verdeeld. In het geheel blijkt duidelijk de samenvoeging van hunne gedachten, welke naar genoegen vermenigvuldigd kunnen worden, dat behalve de tafereelachtige heerlijkheid van de Zoutmeer-Vallei, hetwelk steeds ongeëvenaard is, hare inviteerende aanlokkelikheden waren op dien tijd meer zichtbaar voor het oog des gelcofs dan voor het natuurlijke.

Vervolgende zeide Apostel Woodruff: „Na een wijl dit tafereel aanschouwd te hebben, gingen wij vier mijl op het tafelland verder in de vallei, naar het kamp onzer broederen, welke twee dagen te voren aangekomen waren. Zij hadden hunne tenten opgeslagen op de banken van twee kleine stroomen van rein water, en waren reeds begonnen om te ploegen. Bij onze aankomst hadden zij reeds vijf acre land opengebroken, en waren reeds aan het planten van aardappelen in de vallei van het Groote Zoutmeer.” * * * * *

Niet vele jaargetijden na het pionierjaar 1847 verliepen, voordat de hoofdstad der Heiligen, welke als een model diende voor een menigte van andere, zich verhief, met hare wijde en geregelde straten, beplant aan beide zijden met schaduwboomen, met nette en degelijke huizen, omgeven van bosschen en tuinen. Kristal heldere stroomen, van verhevene met sneeuw bedekte heuveltoppen, welke langs beide zijden van hare aangename en gezonden hoofdstraten naar beneden stroomden. Schoon, in het bijzonder in den zomer, wanneer de boomgaarden in bloesem zijn, als een uitgebreid en afwisselend bouquet, schijnende van schoonheid en welriekend van vermengde geuren. De verandering van heiden, gras en zonnebloemen was waarlijk wondervol, vreedzaam zoowel als schoon, en de schoone en vreemdzame stad zou een voortdurend behagen, niet slechts voor hare bouwers en inwoners, doch alzoo voor hare vreemde gasten, de vermoeide reiziger en doorgaande pelgrim van buiten zijn.

(South Star. History of Utah, Vol. I, Chap. 18.)

De Sier.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

ALF. L. FARRELL, 120 Izaäk Hubertstraat, Rotterdam.

Afscheidsgroet aan de Heiligen in de Nederlandsch-Belgische Zending.

Den 13en Aug. 1897 namen mijne vrouw en ik voor de laatste maal, voor eenigen tijd, van alle onze geliefden te huis afscheid, om, in gehoorzaamheid aan de roepstem Gods, op zending te gaan, om de blijde boodschap onzes Verlossers aan de volkeren in deze landen te helpen bekend maken. Den 5den van de volgende maand zijn wij, na een aangename en voorspoedige reis, door de goedheid des Heeren, welbehouden en in uitmuntende gezondheid te Rotterdam per „*Grimbsby-boot*” gearriveerd. Eenige dagen na onze aankomst werden wij beroepen in de Amsterdamsche Conferentie werkzaam te zijn. Ruim dertig aangename en genoeglijke-dagen brachten wij in deze plaats door.

In October van hetzelfde jaar, toen Nederland, met een bezoek van Pres. Rulon S. Wells en Joseph M. Mc. Murrin vereerd werd, werd ik door hen aangesteld om over deze zending te presideeren, waarop wij naar Rotterdam zijn teruggekeerd, en alwaar wij twee hoogst gezegende en voorspoedige jaren aan ons liefdewerk hebben mogen besteden.

In het begin van September 1899 werd mijne geliefde echtgenoot van hare zending eervol ontslagen, en den 23sten van dezelfde maand ondernam zij, via Londen, Engeland, de tocht huiswaarts aan. Na drie of vier dagen in deze groote wereldstad te hebben doorgebracht, zetten wij onze reis naar Glasgow, Schotland, voort, tot welke plaats ik haar vergezelde. Den 28en met een vol gemoed, en over twee groote tranen heenziende, welke weigerden achterwege te blijven, zag ik haar, „kleine Neyene” zooals wij haar gewoon waren te noemen, alsook Broeder F. W. Thatcher, per S. S. „*City of Rome*” naar het welbekende en door alle Heiligen beminde Zion wegstoomen.

Dit waren voor mij inderdaad oogenblikken van beproeving, en gedurende deze gevoelde ik wederom wat het zeggen wilde, om alles na te laten en Christus te volgen. Na kortstondige en ernstige bepeinzingen echter, richtte ik nu mijne minder betraande oogen, naar mijne oude post, het vriendelijk Nederland. Ik was er volkomen van bewust, dat ik aldaar nog menigen vriend, ja zelfs vaders, moeders, broeders en zusters had, welke mij met de grootste liefde, vreugde en blijdschap wederom zouden willen ontvangen en met deze verzekeringen bezielde zijnde, was mijne beproeving op dat oogenblik merkwaardig verminderd. Ik vatte weder vernieuwden moed en alhoewel ik voor onbepaalden tijd van mijne

dierbare vrouw en ons beider kleine „troost” verstoken moest zijn, nochtans gevoelde ik mij uitermate gezegend en grootelijks bevoorrecht, om opnieuw mijne werkzaamheden onder zulke gunstige en werklust verwekkende omstandigheden te aanvaarden.

Elf is nu ongeveer het getal der maanden, die voorbij zijn gespoed, sedert deze gebeurtenis plaats vond, en drie jaar, op eenige dagen na, is het geleden sinds wij voor het eerst op het vaste land in deze alom bekende wijkplaats voor godsdienst, vrijheid en vrede voet aan wal zetten.

Van het eerste oogenblik af tot op heden, hebben de Heiligen klein en groot, oud en jong, in het kort allen ons de grootste liefde, vriendelijkheid, belangstelling en herbergzaamheid betoond en nimmer hebben wij kunnen gevoelen, dat wij alleen stonden, of i. a. w. dat wij zonder hunne ondersteuning waren in het waarnemen en voortzetten van hetgeen waartoe God ons geroepen en aangesteld had. Nooit hebben wij, volgens onze herinnering, zulke menschlievendheid en medewerking ondervonden en als het ware, van zoiets nimmer gehoord of gezien.

Verleden Zondag, den 12en dezer, ontving ik een brief van het Presidentschap der Europeesche Zending, waarin zich mijn ontslag bevond, met verlof den 31en Aug. van Liverpool, per S. S. „*New England*” huiswaarts te keeren.

Het is dat ik nu van deze gelegenheid gaarne gebruik maak alvorens ik van hier zal vertrekken, om de Broederen en Zusters der geheele Zending, onze onuitsprekelijke dankbaarheid en erkentelijkheid te kennen te geven voor de groote en vele weldaden aan ons bewezen, gedurende den tijd dat wij in uw midden verkeerd hebben. Wij twijfelen er ook niet aan of de Heere God zal een iegelijk rijkelijk beloonen en menigvuldig doen terug ontvangen, het goede hetwelk zij aan ons gedaan hebben, want aldus mijne geliefden, luidt de belofte: „Die u ontvangt, ontvangt mij en die mij ontvangt, ontvangt Hem, die mij gezonden heeft.”

„Die een Profeet ontvangt in den naam eens Profeten, zal het loon eens Profeten ontvangen. En die een rechtvaardige ontvangt in den naam eens rechtvaardigen, zal het loon eens rechtvaardigen ontvangen.”

En opdat wij mochten verzekerd zijn, dat zelfs de kleinste weldaad niet vergeten zou worden, zegt Hij wederom: „En zo wie één van deze kleinen te drinken geeft, alleenlijk een beker koud water, in den naam eens discipels, voorwaar zegge ik u, hij zal zijn loon geenszins verliezen.”

Dit zijn inderdaad belangrijke beloften, en vanwege dezelve, en de buitengewone mededeelzaamheid der heiligen, zoo hebben zij veel, zeer veel te verwachten.

Volhardt dan hierin gij kinderen der belofte en in elk goed werk, opdat gij boven alle anderen volkeren in den dienst des Heeren mocht uitblinken, en opdat de stralen van uw helder schijnend licht moge uitreiken tot alle einden der aarde, als een heraut en getuige van hetgeen God werkende is in deze dagen.

Tijd en gelegenheid laat niet toe om mijzelve hierover zoodanig uit te drukken, als ik gaarne zou wenschen; doch alvorens te eindigen, wensch ik u, geliefde Broeders en Zusters aan te moedigen, om standvastig te blijven aan het verbond, hetwelk gij met uw Hemelschen Vader gemaakt hebt. Wordt nooit moede in het goed doen, hebt elkander lief, onderhoudt uwe gebeden, deinst nimmer terug van het waarnemen uwer plichten, doet recht en gerechtigheid, wandelt immer in de inzettingen des Heeren en zoodoende, zegt God, zult gij gewisselijk leven. Laat ons dus, eendrachtelijk tot dit doeleinde streven, opdat wij aan het einde mogen ingaan en de kroon der rechtvaardigen ontvangen.

Aan u, broeders Zendingen, mijne medearbeiders, welke ik innig lief heb gekregen en welke ik heb mogen leeren kennen als brave, oprechte, ijverige en buitengewoon bekwame verdedigers van recht en waarheid, ben ik ook veel verschuldigd. Vriendelijk dank ik u, geliefde Broeders, voor de liefde en bijstand, die u mij altijd bewezen hebt en voor de uitmuntende wijze waarop gij uwe roeping hebt waargenomen en ik hoop, dat gij steeds voort zult gaan, zonder te vermoeien of te aarzelen in het voortdragen der banier onzes Verlossers, opdat spoedig allen welke naar ontkoming uitzien en zuchtende zijn, de blijde en gezegende klanken des Evangelies mogen hooren, hen in de gelegenheid stellende, zichzelve op den grooten dag van de tweede komst des Heeren te kunnen voorbereiden.

De roeping en verantwoording welke wij op ons hebben genomen, is van bijzonder belang; eene roeping waaraan wij alleen door onze beste en voornaamste bekwaamheden met onverflauwen ijver en vlijt in den dienst des Heeren te stellen, kunnen voldoen. Laat daarom door uwe ernstige en onvermoeide pogingen blijken, dat uwe harten vervuld zijn met zuivere en onvervalschte liefde voor de zaak des Evangelies en dat gij steeds en altijd bereid zijt alles daarvoor op te offeren.

Wij zien hoedanig de Heer onze pogingen in het verledene gezegend heeft; en indien gij, mijne geliefde medearbeiders, op dezelfde wijze, of zoo mogelijk beter, wilt blijven voortgaan, de God des Hemels wil u, kan u, en zal u niet doen falen.

Tot mijn diep leedwazen ben ik niet in staat geweest om al de verschillende Conferentiën en Vertakkingen der Zending een bezoek te brengen, hetwelk ik mij vast had voorgenomen te doen, alvorens te zullen heengaan, doch door dat mijn ontslag zoo plotseling plaats heeft gehad, en de boot van den 30sten dezer maand aangewezen werd, waarmede ik moet vertrekken, is mijn verlangen en begeerte, in dit opzicht, bijna geheel verijdeld geworden. De volgende maal wellicht, Broeders en Zusters.

Ouderling Sylvester Q. Cannon is beroepen om mijne plaats tijdelijk in te nemen. Broeder Cannon is nog jong en ook tevens min of meer onervaren in het zendingswerk, doch zeer bekwaam en ontwikkeld van verstand, en indien allen hem getrouw ter zijde willen staan, totdat hij zich in zijne hooge roeping en ook in de

taal een weinig heeft kunnen oefenen, zal hij u voorzeker een bekwaam en uitmuntend leidsman worden.

Ik bepleit voor onzen geliefden Broeder dezelfde belangstelling, liefde en algemeene medewerking, gelijk altijd aan mij bewezen is, tevens hopende, dat onder zijne leiding en de eendrachtelijke medewerking van zijne medearbeiders en de Broederen en Zusteren deze Zending bekend moge staan als eene voornaamste der wereld.

Ten slotte, mijne geliefden, roep ik u een hartelijk, liefdevol vaarwel toe. Moge des Heeren beste zegen op u dalen. Blijf getrouw en onbeweeglijk in het goede, laat uw licht helder schijnen voor de menschen, eerbiedigt en gehoorzaamt ten allen tijde de dienstknechten Gods in hunne verschillende en bijzondere roepingen; en nu als mijn laatsten wensch laat ik u verzoeken de woorden van Paulus aan de gemeente te Corinthe en alle de Heiligen in geheel Achaje voortdurend en altoos tot eene vermaning en aanmoediging te laten dienen.

„Voorts Broeders, weest blijde, wordt volmaakt, zijt getroost, zijt eensgezind, leeft in vrede; en de God der liefde en des vredes zal met u zijn***. De Genade des Heeren Jezus Christus en de liefde Gods en de gemeenschap des Heiligen Geestes zij met u allen, Amen!

ALFRED L. FARRELL.

Aan de Heiligen in de Nederlandsch-Belgische Zending.

Daar ik tijdelijk aangewezen ben om te presideeren over de Nederlandsch-Belgische Zending der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, zoo is het mijn verlangen om u eenige woorden van begroeting en aanmoediging te schrijven, om voorwaarts te gaan in het werk van God, teneinde de beloofde zegeningen en belooningen te verkrijgen, welke beloofd zijn aan diegenen welke tot het einde toe in de waarheid volharden.

In het aannemen van deze plaats, welke, door het eervol ontslag van Ouderling A. L. Farrell vacant is gekomen, gevoel ik de verantwoordelijkheid, welke op mij gelegd is, en vraag aan elk van u uwe getrouwe ondersteuning in het uitoefenen van uw geloof, werken en gebed voor mij, dat de Heer mij zegene en sterke, en mij licht en verstand geve om juist en getrouw elken plicht te vervullen, welke op mij moge rusten.

De verspreiding van het Evangelie maakt opmerkelijken vooruitgang in dit gedeelte van den wijngaard des Heeren, en dit zou het verlangen van een iegelijk versterken tot het doen van grotere inspanning en het gebruiken van elke gelegenheid om te getuigen door woord en daad, dat het Evangelie van Jezus Christus, in hare volheid op aarde is hersteld geworden, en dat wij ons in het bezit van het plan der zaligheid verheugen. Want het is nu de elfde ure, en ernstige inspanning moet aangewend worden,

opdat diegenen welke het Evangelie nog niet gehoord hebben, de getuigenis van de waarheid hooren mogen.

En dat zij welke den Heer willen dienen, een verbond met hem mogen maken, door bekeering, doop en de gave des Heiligen Geestes.

President A. L. Farrell, welke nu eervol ontslagen is, om huiswaarts te keeren, is gedurende de laatste drie jaar voortdurend werkzaam geweest in het besturen der zaken van deze zending, en door de zegeningen van God, en zijn eigen ijver en volharding is hij het middel geweest om het werk onder het volk van dit land grootelijks te doen vooruitgaan, zoodat vele oprechten des harten tot kennis der waarheid gebracht zijn. Onder zijn bestuur is de Zending ontwikkeld en vooruitgegaan, meer éénheid en liefde zijn aangekweekt, en de ijver en werkzaamheid welke door de Zendelingen onder zijne leiding getoond zijn geworden, tot het verspreiden der waarheid, heeft een grootere ontwaking onder het volk veroorzaakt.

Moge de Heer President Farrell zegene, dat zijne huiswaarts-reize een zeer aangename moge wezen, en dat hij gezond en wel te huis moge aankomen, vindende zijne geliefden in het genot van elken zegen.

Laat ons allen ootmoedig en vereenigd voor den Heer zijn en leven overeenkomstig elk grondbeginsel van onzen godsdienst, zoodat wij Zijne zegeningen, tot welke wij gerechtigd zijn, mogen ontvangen, opdat wij mogen groeien in geloof en verstand, om getrouw te blijven aan de eeuwige grondbeginselen van licht en zaligheid.

SYLVESTER Q. CANNON.

Het ware Leven.

Lust en liefde in 't goede is 't ware leven,
't Hoogste doel voor 's menschen hart;
Aan God de eer den mensch zijn recht te geven,
Zijn wil te doen, is het dat 't bevat.

Aan 't goede immer gehoor te geven,
Daartoe te wenden alle kracht,
Wijl van den stroom, de wereldstroom omgeven,
Is 't leven dat God van ons verwacht.

Die in het goede immer blijft,
En van het kwaad niet wordt verwonnen,
Zal „goed zijn” als de Heer verschijnt,
En blijven zulks in eeuwigheid.

H. DE B.

Geheime Vereenigen in Amerika.

Bij de besprekingen welke plaats vinden, aangaande de vermindering van het ledental in sommige der groote Protestantsche kerkgenootschappen in Amerika, werd onlangs eene opmerking gemaakt, welke meer dan voorbijgaande aandacht waardig is. Een

medewerker van de „Advance”, een tijdschrift van de Onafhankelijke kerk, noemde, en wij denken met recht, als oorzaak van die vermindering, de invloed van geheime vereenigingen in Amerika.

Elke kleine stad heeft zijn loges. De leden komen elke week te zamen. Zij allen hebben een gezamenlijk belang in de welvaart van hun loge; dientengevolge spreken zij over dezelve, redekavelen aangaande haar en brengen nieuwe leden aan, terwijl het belang der kerk hoofdzakelijk aan de leeraars is overge'aten.

De loge zoekt het voordeel van haar leden, namelijk het tijdelijke, en in het algemeen wekt het ook de godsdienstige gevoelens op door de gebeden en ceremoniën welke zij gebruiken. De menschelijke ijdelheid wordt alzoo gevoed door hunne hoogklinkende titels en hunne schitterende waardigheidsteekenen. In deze en andere bijzonderheden zijn de geheime vereenigingen de mededingers der kerken geworden. In het bijzonder der Protestansche organisatiën, welke alle praal afgeschafte hebben, welke de geheime vereenigingen van de oudere godsdienstige genootschappen schijnen overgenomen te hebben.

Het is niet noodig om iets te zeggen van de liefdadige bedoelingen, welke deze vereenigingen trachten te bereiken. Nochtans het feit blijft, dat zij door hun weldadig werken de mededingers der kerken geworden zijn. Zij hebben zichzelf zoo in de overtuiging van hunne leden geplant, dat velen van hen de kerk verwerpen en in werkelijkheid zeggen: „De loge is goed genoeg voor mij.”

Doch is dit feit niet een zeer ongunstig oordeel over de kerken? Toen de kerk van Christus op deze aarde gevestigd was, was haar doel om zaligheid te brengen zoowel tijdelijk als eeuwig; om te redden beide van zonden en van de gevolgen daarvan. Het was een broederlijke vereeniging, waarin de scheidingen tusschen Jood en heiden, slaaf en vrije, man en vrouw werden weggenomen, en aan allen werd hun waren toestand als kinderen van God, verstaanbaar gemaakt. De kerk van Christus zette het zegel van veroordeeling op de verdeeling in standen van de menschelijke familie. Het bracht verlichting voor de armen, vertroosting voor de beroofden, genezing voor de zieken en hoop voor degenen welke reeds aan de andere zijde des grafs waren gegaan. Sommige van deze dingen worden door de kerken nauwelijks als een deel van hun werk beschouwd. Het werpt een schaduw op hen, doordat de loges, de verwaarloosde plichten van godsdienstige organisatiën op zich moesten nemen. Daar is geen reden waarom de kerk niet geheel-voldoende zou zijn.

De kerk is „geestelijk”, zij is niet „van deze wereld”; doch tenzij hare invloed de wereld in harmonie met de wetten van den Almachtige brengt — te maken van „de wereld” het „koninkrijk der hemelen” waarin vrede en geluk regeert, zoo is hare zending een mislukking. Het is deze groote waarheid, welke de vermindering van het ledental, en het vermeederen der geheimen vereenigingen aan de Protestansche kerken in Amerika zou mededeelen.

Southern Star.

Gog en Magog.

„Wellicht”, zegt de „*Boston Transcript*” in eene aantekening van den uitgever, zal de groote slag van Armageddon, waarna zoovele profeten en zieners uitgezien hebben, (wanneer de eene oorlog de andere opgevolgt zal hebben in de geschiedenis der wereld) komen, nadat het groote regelingsproces komt en China genoegzaam gedisciplineerd is. Het schijnt dat de gevoelens in Rusland zijn, dat zij ook het hare zou bijdragen, om met de andere Europeesche mogendheden het Hemelsche rijk tot voorwaarden te brengen, voor zoover het betreft om een einde aan de tegenwoordige moeilijkheden te maken. Doch het is zeer waarschijnlijk, dat daarna geheel nieuwe vraagstukken zullen rijzen. En waartoe deze zullen leiden kan niemand zeggen, doch zij wijzen naar onaangenaamheden.

Deze slag, waarover gesproken wordt, vindt men in het 16de hoofdstuk van Openbaringen beschreven als één der groote gebeurtenissen, welke het sluiten van deze „Bedeeling des Tijds” en de „Wederkomst van Christus” onmiddellijk voorafgaan. Het volgt onmiddellijk na datgene, hetwelk genoemd wordt: „De voorbereiding van den weg voor de koningen van het Oosten”, en is het gevolg van de werkzaamheid van „Drie onreine geesten”, welke uit den mord van den „Draak” het „Beest” en den „Valschen Profeet” respectievelijk voortkomen, en welke de „Koningen der Aarde” en de „geheele wereld” misleiden, om hen tezamen te vergaderen tot den slag van den grooten dag van den Almachtige.

Als deze voorspellingen vergeleken worden met de profetieën van Ezechiël, zoo verkrijgen zij een meer bepaalde meening. Deze profeet, sprekende van de laatste dagen, zegt:

Zoo zegt de Heere Heere: Zie, ik wil aan u, o Gog, hoofdvorst van Mesech en Tubal! * * * * * en u optrekken uit de zijden van het Noorden, en Ik zal u brengen op de bergen van Israëel. Maar ik zal uwen boog uit uwe linkerhand slaan, en Ik zal uwe pijlen uit uwe rechterhand doen vallen. Op de bergen van Israëel zult gij vallen, gij en al uwe benden, en de volken die met u zijn. * * * * * En ik zal een vuur zenden in Magog en onder degenen, die in de eilanden zeker wonen, en zij zullen weten, dat Ik de Heere ben. Ezechiël 39: 1-6

De profeet verklaart verder, dat de verwoesting van dezen strijd zoo groot zal zijn, dat de inwoners van het land van Israëel zeven jaren branden zullen van de oorlogsmaterialen, welke op het slagveld achtergelaten zullen worden, en dat zij zeven maanden lang de dooden begraven zullen. Al deze dingen zullen plaats vinden, wanneer Ik hen (Israëel) wederom teruggebracht zal hebben uit het volk en hem zal vergaderd hebben uit het land hunner vijanden, en Ik in hen, voor de oogen van vele natiën, geheiligd ben. Dan zullen zij weten, dat Ik, de Heere, hunlieder God ben; dewijl Ik ze gevankelijk heb doen wegvoeren onder de heidenen,

maar heb ze weder verzameld in hun land, en heb aldaar niemand van hen meer overgelaten. En Ik zal Mijn aangezicht voor hen niet meer verbergen, wanneer Ik mijnen Geest over het huis Israëls zaf hebben uitgegoten, spreekt de Heere, Heere.

In het boven aangehaalde is veel dat zeer duister is, doch het algemeene idee is, dat de vergalering van het huis van Judah tot het land van huone Vaderen, gevolgd zal worden door een verschrikkelijke veldslag in de vlakten van Megiddo — Armagedden — beteekenende de hoogten van Megiddo — nabij den berg Tabor, alwaar zeer vele bloedige gevechten plaats gehad hebben. In dezen strijd zal de arm van den Almachtige geopenbaard worden als een laatste getuigenis voor de wereld van Zijne souvereiniteit over alle volken.

Doch wie zijn Gog en Magog? In Genesis 10:2 wordt de laatste aangeduid als de tweede zoon van Japhet, en in Ezechiël wordt deze naam aan een land gegeven, hetwelk bewoond of bestuurd wordt door Gog. De profeet plaatst dit land in het Noorden. Josephus zegt, dat de Scyten daarmede aangeduid werden en deze naam werd te dien tijde aan al de onbekende natiën van het Noorden en Oosten gegeven, gelijk de door de Grieken gebruikte uitdrukking „barbaren”. Meer dan dit is er niets bekend aangaande het volk dat bestemd is om zulk eene belangrijke plaats te vervullen in het laatste schouwspel van het tegenwoordige gedeelte der geschiedenis van het menschelijk geslacht.

De opmerkingen van de *Boston Transcript* zijn echter zeer juist, dat de groote slag plaats zou kunnen hebben als het groote regelings-proces komt, nadat China genoegzaam gedisciplineerd zal zijn. Eene vereeniging van Slaveniërs en Tartaren onder het hoogste thans bestaande despotisme, zou voorzeker een macht uitmaken, waartegen niets dan een mirakel van den hemel zou kunnen vermogen.

Diegenen, welke in deze dagen en in dit geslacht wijs zijn, zullen de teekenen der tijden bestudeeren met een open verstand, voor de waarschuwingen en leeringen, welke deze teekenen mededeelen. Doch het behandelen van het verborgene is gewoonlijk niet zeer leerrijk en datgene, hetwelk duidelijk geopenbaard is, is van veel meer waarde, dan eenige zaak welke donker en raadselachtig is.

Deseret News.

I N H O U D:

Het „Mormoonsche” Geloof	Blz. 257	Aan de Heiligen in de Nederl.-Belgische	
Mededeelingen	„ 261	Zending	Blz. 268
Aangekomen en Benoemingen	„ 261	Het ware Leven	„ 269
Aphorismen	„ 261	Geheime Vereenigingen in Amerika	„ 269
De rechte Plaats	„ 262	Gog en Magog	„ 271
Afscheidsgroet	„ 265		

Uitgave van ALF. L. FARRELL, *Izaäk Hubertstraat 120*, Rotterdam,
 Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.